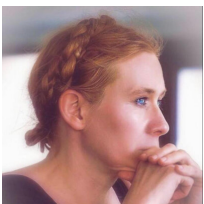

Laatste kaartjes

JEROEN LEENDERS

Comedyfilosoof
met een lange
baard

Liv Laveyne

Gezien op 08 april 2026

Arenbergshouwborg, Antwerpen

Zonder poeha en boenk erop. Dat is in een notendop de nieuwe show 'Laatste Kaartjes' van Jeroen Leenders. Leenders is een van de weinige *comedians* die je voor aanvang aan de zaaldeur nog wat met het binnenstromende publiek ziet keuvelen. Wil hij het vlees in de kuip keuren of is het afleiding van de zenuwen? Als zelfverklaarde paranoïde vegetariër ligt de waarheid wellicht in het midden, zoals dat gaat bij zoveel dingen, van elektrische wagen tot kinderarbeid.

10 APRIL 2026

Leenders is sinds jaren een geroutineerde *comedian* maar pas na een passage in 'De Slimste Mens' werd hij ook een bekende naam bij het brede publiek. Verwacht echter, nu hij de grote zalen vult, geen klank- en lichtshow met groots

decor en veel toeters en bellen. Verwacht evenmin een afgelijnd verhaal of stevige bruggetjes tussen de vele thema's die hij aansnijdt. Een slok water tussendoor doet ook de *trick, so why bother?* Dit is stand-up pur sang. Die aanpak heeft zo zijn voor- en nadelen bij deze grote zaalshow. Soms voelt deze première nog onaangekleed, enkele grappen vallen plat en het is voor Leenders soms zoeken naar het juiste ritme, alsof het om een try-out gaat. Anderzijds voelt het ook bijzonder puur. Of zelfs uitgepuurd, zowel qua performance als qua grappen.

Niet uitmelken

Meermaals maakt Leenders immers een grap waarvan ik denk: deze gaat hij nog verder uitmelken of daar kan hij nog extreem verder in gaan, de mop dikker aanzetten, écht in zijn woede en frustratie duiken of voorbij het aanvaardbare te gaan. Want die drang is er wel degelijk. Je voelt het verlangen broeien en borrelen. De pretlichtjes, dat duivels lachje. Bijna monkelend. Je ziet hem denken: verder ga ik niet gaan, maar reken maar dat ik het kan.

Vast staat dat Leenders geen ongeleid projectiel meer is. Als recensent kan je dat jammer vinden, maar het pleit vast voor zijn gezondheid.

Is het gekanaliseerde energie of lering uit de therapie van de afgelopen jaren? Leenders ging immers door een diep dal van zelfdestructie. Vast staat dat Leenders geen ongeleid projectiel meer is. Als recensent kan je dat jammer vinden, maar het pleit vast voor zijn gezondheid. We krijgen dus geen van de pot gerukte improvisaties (zoals die in zijn *improcomedy* 'De Jeroen Leenders Experience'), en evenmin radicale *anti-comedy* (zoals de geschiedenisles over het ontstaan van de Palestijnse staat in zijn eindejaarsconferentie twee jaar terug). Hier krijgen we een bezadigder volwassen versie van Leenders te zien. Nog steeds kritisch, al leidt die kritiek nu eerder tot instemmend geknik dan de verontwaardigde *ooh* of de ongemakkelijke stilte. Wat hij aanraakt is niet nieuw maar het kan nooit kwaad om op dezelfde nagels te blijven kloppen.

Zelfs al staat de wereld in brand, er is nog altijd wel extra vitriool te vinden.

Zeker als het nagels aan de doodskist van de samenleving zijn. Leenders rijgt de voorbeelden aan elkaar. Een klimaatbeleid dat van alle regeringsagenda's is gegleden als een ijsschots van een smeltende gletsjer. Banken en verzekeringen die munt slaan uit de nakende Apocalyps. Elektrische auto's en vibrators waarmee we de kinderarbeid in de Afrikaanse kobaltmijnen onderhouden. De immer gapende loonkloof tussen mannen en vrouwen. De ontkenning van genderdiversiteit en interseksualiteit, ondanks de wetenschap dat die in de dierenwereld schering en inslag zijn. Het patriarchaat dat nog steeds staat als een huis (wat nog erger is voor de mannen zelf dan voor vrouwen, als je Leenders mag geloven).

Conclusie: we zijn allemaal zeikerds, zeurkousen en zakkenwassers die op alles wat aan te merken hebben want voor elke oplossing is er wel een probleem. Zelfs al staat de wereld in brand, er is nog altijd wel extra vitriool te vinden. Vroeger vonden we dat bij de *comments* onder Het Laatste Nieuws artikels,

vandaag bij de top van de politiek.

Geloofsparadox

Leenders wordt even persoonlijker wanneer hij het heeft over zijn kinderen. Hij spreekt over de brief van Defensie die zijn tienerzoon straks in de bus zal krijgen. Hij vergelijkt de worsteling met het ouderschap met het spelprogramma ‘Te land, ter zee en in de lucht’: kom je met je wagentje opgetuigd met goede bedoelingen boven op de *ramp*, dan besef je: het is loslaten en maar hopen dat je de eindmeet haalt. Ook die andere komiek – Michael Van Peel – drukte al dezelfde twijfel uit in zijn nieuwste show.

De waarheid ligt in het midden. Of misschien ook niet. Wat en wie nog te geloven?

Alles staat immers op losse schroeven. Niets is nog zwart of wit, vrouw of man, en soms is goed ook slecht. De waarheid ligt in het midden. En misschien zelfs daar niet. Wat of wie nog te geloven? Geloven is ook maar synoniem voor ‘het niet zeker weten’.

Leenders brengt daarna een schitterende metafoor rond ‘de paradox van het geloof’ die zo de theologieboeken in kan. Denk aan iets met een stoel, je gat en de ruimte daartussen. Leenders ziet er met zijn lange baard en haren misschien uit als een tuinkabouter *slash* kluizenaar, in wezen is hij een natuurfilosoof. Weliswaar niet in een grot, maar in een elektrische wagen.